

ת"פ 15578/01/21 - מדינת ישראל נגד קוצי אלסרחי, מוחמד אלסרחי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15578-01-21 מדינת ישראל נ' אלסרחי (אחר/נוסף) ואח'
לפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. קוצי אלסרחי
2. מוחמד אלסרחי

הנאשמים

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום שעניינו **תקיפה הגורמת חבלה של ממש על ידי שניים או יותר**, עבירה לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות החלק הכללי של כתב האישום, הנאשמים הם אחים, ווסים סורחי (להלן: "**המתלונן**") הוא דודם. בין משפחתו של המתלונן ומשפחתם של הנאשמים קיים סכסוך ירושה שעמד ברקע האירועים המתוארים בכתב האישום.

3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 31.12.2020, בשעה 16:00 לערך, כאשר המתלונן היה בדרך לביתו בכפר ג'בל מוכבר בשטח פתוח והררי, יצאו הנאשמים שהסתתרו מאחורי אבן גדולה, יחד עם אדם נוסף רעול פנים שזהותו אינה ידועה (להלן: "**האחר**"), ותקפו את המתלונן. באותן הנסיבות, התיז הנאשם 1 גז פלפל אל עבר המתלונן שנפל לרצפה והתגלגל במורד ההר ובו בזמן, הנאשמים והאחר, הכו את המתלונן באמצעות צינורות בכל חלקי גופו תוך שאמרו לו: "אנחנו נהרוג אותך". כתוצאה מתקיפתם, נגרמו למתלונן חבלות בגבו, בכתפיו, בידו השמאלית, במותנו ובגבו התחתון.

כתב האישום מייחס לנאשמים שתקפו את המתלונן יחד עם האחר בצוותא חדא וגרמו לו חבלות של ממש.

תשובת הנאשמים לאישום

4. הנאשמים כפרו באשמה. בתשובתם לאישום הודו בעובדות החלק הכללי. אשר ליתר העובדות, טענו שהמתלון תקף את הנאשם 1 באמצעות מקל, והנאשם 1 שניסה להתגונן מפניו, הדף אותו והוא נפל ארצה. עוד טענו הנאשמים שהנאשם 2 ניסה להפריד בין אחיו למתלון כדי לעצור את תוקפנותו של המתלון. הנאשמים הכחישו שנעשה שימוש בגז פלפל והכחישו שהיו מצוידים בכלי תקיפה. אשר לחבלות שנחבל המתלון טענו הנאשמים שאין להם ידיעה על כך.

גדר המחלוקת

5. אין מחלוקת שהנאשמים נכחו באירוע. גדר המחלוקת נוגע לשאלת תקיפתו של המתלון באופן שתואר בכתב האישום.

דין והכרעה

6. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שהמאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום ברף הנדרש בפלילים ועובדות אלה משכללות את העבירה שיוחסה לנאשמים. זאת קבעתי על יסוד האמון שרחשתי לעדי התביעה ולגרסתם כאשר מנגד מצאתי לדחות את גרסת הנאשמים שאותה מצאתי בלתי אמינה.

7. אפרט את הנימוקים שעומדים בבסיס החלטתי.

הראיות שהובאו בפרשת התביעה

8. בפרשת התביעה העידו המתלון, עדי הראייה עיסאם ג'עפרה ודאוד ד'אעפרי, השוטרים רס"ר פיראס סואעד, רס"מ איתי אדרי ורס"מ סלמן שנאן וכן הוגשו תעודות רפואיות ותמונות.

9. **המתלון, יסאם סורחי**, סיפר בעדותו על הקשר עם אחייניו ועל סכסוך הירושה שנתגלע בין המשפחות. אשר לתקיפתו, סיפר שבעת שהיה בדרכו מהעבודה לביתו, כאשר עלה דרך ההר, תקפו אותו הנאשמים שהתחבאו מאחורי סלע גדול. לדבריו תקפו אותו הנאשמים באמצעות גז פלפל וקרש עץ. וכך תאר את תקיפתו: **"...קוצי יצא והתחיל לשים לי בעיניים שלי גז. אני הייתי עושה בידיים (מדגים תנועות של גישוש). היו עוד אנשים שפגעו בי...הייתי עומד ואחר כך נפלתי לרצפה. זה היה מתמשך. הייתי עומד ושוב נופל על הרצפה והם פוגעים בי בראש, בגב וברגליים. קוצי היה שם גז והוא סיים שתי קופסאות גז"** (פרוטוקול עמ' 8).

המתלון העיד שזיהה את הנאשם 2 כאחד התוקפים למרות שכיסה את פניו ומסר שהיה במקום אדם נוסף

עמוד 2

שאותו לא הצליח לזהות. כשנשאל מדוע הוא בטוח שאחד מהתוקפים רעולי הפנים היה נאשם 2, השיב "אני מכיר אותו כי הוא גר לידי והוא בן אחי" (פרוטוקול עמ' 10).

כשנשאל מה היה חלקו של כל אחד מהנאשמים בתקיפה, השיב שקוצי ריסס גז פלפל על פניו ואחרי שסיים את מכלי הגז הכה אותו יחד שאר האנשים. כשנשאל איך הכה אותו השיב: "בידיים שלו ועם קרש עץ" (פרוטוקול עמ' 9).

אשר לנאשם 2, העיד כי בכל פעם שנפל לרצפה, היה הנאשם 2 מנצל זאת ומכה אותו מאחור עם קרש עץ. כשנשאל מה אמרו לו הנאשמים בזמן התקיפה, השיב: "אמרו לי שהם רוצים לאיים עליי ולהרביץ לי ולגמור אותי" (פרוטוקול עמ' 9). כשנשאל מה גרם לנאשמים לחדול מהכאתו, השיב: "כי האנשים באו והם ברחו" (שם). כשנשאל מה החזיק בידיו, השיב שהחזיק לחם, קפה ובגדים של העבודה.

בהמשך עדותו סיפר כיצד סייעו לו אנשים ופינו אותו לקופת חולים ובהמשך לבית החולים לצורך קבלת טיפול רפואי. כאשר הוצגו לעד תמונות המתעדות את חבלותיו, אישר את שצולם ואמר: "פגיעות האלה היו בראש שלי. התמונות האלה הן מיום האירוע שהמטרה הזמינה אותי והם צילמו את התמונות האלה" (פרוטוקול עמ' 10).

בחקירתו הנגדית נשאל מדוע מסר לשוטר דמרי שתקפו אותו ארבעה אנשים, הכחיש שאמר זאת וטען שהשוטר דמרי לא חקר אותו. כשנשאל מדוע אמר בחקירה שתקפו אותו עם ברזלים ואילו בעדותו טען שתקפו אותו במקלות וגז, השיב: "הם הרביצו לי גם וגם. הם הרביצו לי גם עם צינור מברזל" (פרוטוקול עמ' 11). כשנשאל מדוע אם כן אמר קרש מעץ, השיב "אנחנו אומרים להם קרשי עץ אבל הם מברזל" (שם) ובהמשך הבהיר שזו הייתה כוונתו (פרוטוקול עמ' 12). כשנשאל אם הכו אותו גם באבנים, השיב: "...יכול להיות. אני לא זוכר" (פרוטוקול עמ' 16).

כשנשאל אם היו תקיפות קודמות כלפיו מצד הנאשמים השיב שזו הייתה הפעם הראשונה. כאשר הוטח בו שבדו"ח הפעולה של השוטר דמרי, שנכתב שעתיים לאחר האירוע, הוא מסר שהנאשמים תוקפים אותו ואת אשתו מדי יום ומאיימים ברצח, השיב: "מילולית ולא מכות" (שם). כשנשאל אם היו במקום שני רעולי פנים לאחר שטען שהיה רעול פנים אחד, השיב: "כן. מוחמד עבדאללה והאחר" (פרוטוקול עמ' 12). כשנשאל כיצד הבחין במי שתקף אותו אם ריססו לתוך עיניו גז פלפל, השיב: "אני ראיתי אותם שהייתי פותח וסוגר את העיניים שלי" (שם). כשהוטח בו שבהודעתו במשטרה נ/2 אמר שכאשר הנאשם 1 ריסס לעיניו גז פלפל הוא לא ראה, השיב: "אז איך ידעתי שזה קוצי ומוחמד עבדאללה שהרביצו לי?" (פרוטוקול עמ' 13).

בהמשך עדותו נשאל אם הוא יודע כמה מכות ספג מכל אחד, והשיב: "בערך אבל לא בדיוק. קוצי 15 מכות ומוחמד 25 בערך. יכול להיות שיותר" (שם). כשהוטח בו שבהודעתו נ/2 סיפר גרסה שונה שלפיה הנאשם 1 הכה אותו 10 מכות והנאשם 2 הכה אותו בין 10 ל-15 מכות, השיב: "אני אמרתי שזה לא בדיוק אבל זה יותר מעשר. זה לא עשר כי התקיפה הייתה ארוכה. זה הייתה תקיפה של 5 דקות ויותר שהם היו

מרבצים לי (שם). כשנשאל כיצד ניתן להאמין לגרסתו בעניין כמות המכות שספג כאשר לדבריו רעולי פנים רוקנו על פניו מכלים של גז פלפל, השיב שהוא עומד על גרסתו וטען שזו הגרסה שמסר במשטרה.

המתלונן נשאל אם היו עדי ראיה לאירוע והשיב שלא שם לב בגלל גז הפלפל והמכות. כשהוטח בו שבהודעתו נ/1 הוא ציין שלא היו עדים, השיב: **"לא שלא היה. אם היה או לא היה, אני לא יודע כי לא ראיתי"** (פרוטוקול עמ' 13). כשהוטח בו שבהודעתו הוא שינה את גרסתו ומסר שהיו עדי ראיה שראו את התקיפה כדוגמת דאוד ג'ועפרי, השיב: **"אני לא יודע אם הוא ראה או לא ראה אבל יכול להיות שהוא בא עם אנשים. אני לא יודע מי בא וטיפל בי"** (שם). כשנשאל אם עיסאם ראה את התקיפה השיב שהוא אינו יודע אולם עם הגעתו לזירה הנאשמים ברחו.

בחקירתו החוזרת נשאל המתלונן מדוע לא ציין בהודעותיו שהנאשם 2 היה רעול פנים בזמן התקיפה, והשיב שיכול להיות שאמר זאת והדבר לא נרשם.

10. התעודות הרפואיות של המתלונן הוגשו וסומנו ת/12-13 ו- ת/23.

11. תמונות המתעדות את החבלות שנחבל המתלונן אשר סומנו בתיק החקירה ט.פ. 1 - ט.פ. 10 ששויכו לדוח הפעולה של השוטרת אסתר אווקה, הוגשו בצירוף למזכרו של רס"מ דודו עזרן שהדפיס אותן ושהוגש וסומן ת/16.

12. **עד הראייה עיסאם ג'עפרה** העיד שבעת שהיה בביתו ראה את אירוע התקיפה ממרפסת הבית. העיד שתחילה לא הבין אם הדמויות שאותן ראה מרחוק משחקות או מכות אחת את השנייה ולכן החליט ללכת למקום האירוע. בדרכו, כך סיפר, ראה את שני הנאשמים, שאל אותם מה קרה, והלה השיבו לו שילך ויבדוק. לאחר מכן, עלו הנאשמים על אוטו כחול ונסעו מהמקום. כשנשאל מדוע שאל את הנאשמים בדרכם מטה מההר מה היה שם בהר, השיב: **"כי הם הגיעו מהכיוון. יש דרך אחת עלייה למעלה"** (פרוטוקול עמ' 18 - 19).

אשר למה שראה בזירת האירוע, סיפר שכאשר הגיע לזירה ראה את המתלונן על הרצפה, צועק, כולו דם וריח של פלפל. לאור מצבו הסיע את המתלונן ברכבו לקופת חולים. לדבריו סיפר לו המתלונן שהבנים של אחיו הכו אותו. כאשר נשאל אם ראה את המעורבים באירוע כאשר היה במרפסת ביתו, השיב בשלילה והבהיר שראה הנפת ידיים וצעקות. כשנשאל מה המרחק בין המרפסת לזירה, השיב שהיא רחוקה ולכן לא הבחין בבירור אם מדובר באלימות או במשחק. כשנשאל שוב מי הם הבחורים שראה בדרכו לזירה, השיב שאלו הבחורים שיושבים באולם בהתכוונו לנאשמים (פרוטוקול עמ' 18).

כאשר נשאל מה לבשו הנאשמים השיב שהוא אינו זוכר. כאשר עומת עם הודעתו שם מסר את צבע לבושם של הנאשמים, השיב: **"כן. באותו רגע הלכתי למשטרה אז זכרתי את הצבעים. היום לא זוכר"** (פרוטוקול עמ' 19).

בחקירתו הראשית אישר שמסר בהודעתו במשטרה נ/7 שקוצי' היה לבוש בחולצה בצבע כחול ומוחמד היה לבוש בחולצה בצבע אפור. עוד אישר שכשנשאל בחקירתו כיצד הוא יכול להיות בטוח שהנאשמים הם אלה שאותם ראה ממרפסת ביתו תוקפים השיב ששני הבחורים שתקפו לבשו חולצות בצבעים זהים לאלה של הנאשמים (פרוטוקול עמ' 19).

בחקירתו הנגדית, נשאל בכמה אנשים הבחין מהמרפסת והשיב שהבחין בשלושה אנשים שנראו צעירים. כשנשאל כיצד הוא זיהה את הנאשמים אם ראה את האירוע מרחוק, השיב שזיהה אותם לפי הבגדים ולא לפי הפנים (עמ' 20). כשנשאל אם הוא בטוח שאלה הם הצבעים שראה מרחוק, השיב שזיהה את צבע לבושם כשראה אותם מרחוק. כאשר נשאל כמה דקות ארכה הגעתו לאזור האירוע, השיב שרץ לשם במשך 2 דקות לערך. כשנשאל כיצד ידע שהנאשמים הם אחייניו של המתלון, השיב שזיהה רק את הנאשם 1 וכי המתלון אמר לו שהבנים של אחיו הכו אותו. כשנשאל אם הוא יודע על כך שהנאשם 1 תקף כיוון ששמע מאחרים ולא משום שראה את התקיפה, השיב שהוא אינו יודע אם הנאשם 1 תקף. בעקבות זאת נשאל מדוע הוא בטוח שהנאשמים הם התוקפים, והשיב שהנאשמים אינם נמצאים הרבה באזור ההר כיוון שסמוך לביתם עומד לרשותם כביש ראשי שממוקם בחלק העליון של ההר ונוסף על כך זיהה את צבע הבגדים שלבשו.

כשנשאל פעם נוספת מדוע הוא בטוח שהנאשמים הם אלה שלבשו חולצות באותם צבעים שזיהה מרחוק ולא היה זה המתלון, השיב שמרחוק לא היה ניתן לדעת אבל כאשר התקרב לזירה הבין שהנאשמים הכו את המתלון מאחר ועזבו את האזור במכונית ואילו המתלון היה שרוע על הרצפה. כאשר נשאל אם חלק מהדמויות החזיקו במקלות או בסכין, השיב בשלילה. כשנשאל אם היו אנשים נוספים באזור, השיב שהיו עוד אנשים שעזרו לו לפנות את המתלון.

13. **עד הראייה, הילד דאוד ג'אעפרי**, יליד שנת 2010, העיד שרעה צאן באזור האירוע. בעדותו טען שהוא אינו זוכר את האירוע ואינו זוכר מה מסר בחקירה. גם כאשר ניסה התובע לרענן את זכרונו, התחמק מתשובות תוך שהוא רועד, בוכה לפרקים נצמד לאביו ומבקש ללכת הביתה. לנוכח סירובו של העד לשתף פעולה, הוגשה הודעתו במשטרה (ת/20) בהתאם לסעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971.

בהודעתו במשטרה סיפר הילד שבמהלך רעית הצאן בהר הבחין בשני אנשים שהתחבאו מאחורי סלע גדול ולידם עבר המתלון. בחקירה תאר כיצד ריסס אחד מהתוקפים גז על המתלון שפגע בעיניו ולאחר מכן, יחד עם תוקף נוסף, הכו השניים את המתלון באמצעות צינורות, דחפו אותו וגרמו לו להתגלגל במורד ההר. לאחר מכן, כך סיפר בחקירה, לקח עיסאם את המתלון ופינה אותו מהמקום. על פי גרסתו בהודעה, החזיק המתלון בידו שקית קפה ופיתות ולאחר שפינו אותו מהמקום, לקח את השקית ומסר אותה לבנו של המתלון.

בחקירתו הנגדית, נשאל אם הוא יודע עברית והשיב בשלילה.

העד הבהיר שמה שהוא מסר במשטרה נכון, אבל כעת הוא אינו זוכר מה קרה.

לאחר מספר ניסיונות הופסקה החקירה הנגדית לנוכח מצבו הנפשי של הקטין שבכה, רעד חיבק את אביו וביקש לשחררו לביתו.

14. רס"ר פיראס סואעד, סייר בתחנת עוז, העיד על דו"ח הפעולה שערך. בעדותו סיפר שקיבל דיווח על תקיפת אדם בציר האמריקאי שפונה לטיפול בקופת חולים בסלעה. כאשר הגיע לקופת החולים, כך סיפר, תשאל את המתלון בזמן שהלה קיבל טיפול רפואי. בתשאל סיפר המתלון שהנאשמים תקפו אותו ומסר את שמותיהם. מיד לאחר מכן נקט בפעולות כדלקמן: איתור החשודים בשטח; חיפוש פרטי החשודים במערכת המשטרתית; איתור כיווני בריחה; ואיתור מצלמות שתיעדו את האירוע. כאשר נשאל מה הם שמות התוקפים שאותם מסר לו המתלון, נקב בשמות הנאשמים לאחר שעין בדוח. כאשר התבקש לתאר את החבלות של המתלון, השיב תחילה שאינו זוכר ולאחר שרוען זכרונם תיאר את החבלות כך: **"סימני חבלה בראש וטיפות דם על החולצה שלו"** (פרוטוקול עמ' 34).

בחקירתו הנגדית הבהיר שהמתלון אמר לו שהחשודים הלכו עוד טרם הגעת השוטרים. כאשר נשאל מה סיפר לו חברו של המתלון ששהה עמו בקופת החולים, השיב שהוא אינו זוכר. כאשר נאמר לו שהחבר סיפר על מה שאירע באירוע וכשנשאל אם הבין שהחבר נכח באירוע, השיב: **"כן. בעשר השניות הראשונות הקרבן אמר 'תקפו אותי. לא היה שת"פ מלא של הקורבן כיוון שהיה חבול וקיבל מכות והיה בלחץ. את שני השמות שהצלחתי לשמוע ממי שהיה לידי ואימת את זה, אז הפניתי אותו ופתחתי בסריקות אחר החשודים."** (פרוטוקול עמ' 38). כשנשאל מי הוא אותו חבר, השיב שאינו יודע. כאשר הטיח בו הסנגור שהיה בידו עד ראיה שהוא אינו יודע את שמו ולא לקח ממנו את פרטיו, השיב: **"יש מלא אנשים שהיו במקום, הייתה התקהלות ואני לא יכול כל בן אדם שיגיד לי הייתי...להתחיל לבדוק זה דובר אמת או לא. מה שחשוב זה הקורבן עצמו"** (פרוטוקול עמ' 39).

כאשר נשאל אם היו מצלמות באזור, השיב בשלילה.

15. רס"מ איתי דמרי, סייר בתחנת שלם, העיד על דו"ח הפעולה שערך. בעדותו סיפר שהתקבל דיווח מהצוות הרפואי בבית החולים בא-טור על אדם שהותקף. כאשר הגיע לבית החולים, כך סיפר, ערך תשאל ראשוני למתלון. במהלך התשאל מסר המתלון שבדרך לביתו הותקף בידי ארבעה אנשים, בידיים, בברזלים, ובגז פלפל. עוד סיפר שבתשאל שאל את המתלון אם זיהה את החשודים שתקפו והלה השיב שזיהה שניים מהם - ילדיו של אחיו שעמם יש לו סכסוך ירושה והללו איימו עליו ועל בני משפחתו ברצח. לאחר שעין בדוח הפעולה נקב בשמות הנאשמים כאלה שעליהם הצביע המתלון כתוקפיו.

16. רס"מ סלמן שנאן, חוקר בתחנת עוז שגבה את הודעתו של הקטין דאוד געאפרי (ת/20). בעדותו סיפר שלאחר שקיבל אישור מקצין החקירות, גבה את הודעת הקטין בנוכחות אביו. בעדותו תיאר את מהלך גביית ההודעה ומסר שישב עם הקטין בחדר, שאל אותו שאלות בשפה הערבית ושוחח עמו בפשטות על האירוע. לדבריו הקטין סיפר לו על מה שראה וכל מה שכתוב בהודעה למד מפי הקטין. כשנשאל כיצד התנהג הקטין בזמן החקירה השיב שהוא הופתע מהתנהגותו לנוכח גילו ולנוכח הבגרות והרצינות שגילה.

בחקירתו הנגדית הבהיר כי הוא אינו חוקר נוער אך לפעמים, באישור קצין, הוא חוקר קטינים. כאשר נשאל היכן התיעוד על האישור שקיבל מהקצין לחקר את הקטין, השיב שניתן לו אישור לחקור עצמו (ת/18). כאשר הטיח בו הסנגור שחקירת הקטין התנהלה בניגוד לנוהל 14.01.05 של משטרת ישראל, השיב שהוא אינו זוכר במדויק מה אירע באותו היום אולם כיוון שהקטין דובר ערבית ולא היה חוקר נוער דובר ערבית, ניתן לו אישור מקצין חקירות נוער לחקור אותו. כאשר נשאל אם התרשם מחוסר אובייקטיביות של הקטין לנוכח קרבתו למתלונן, השיב שיתכן שהקטין התייחס למתלונן בכבוד לנוכח גילו.

17. אחיו של המתלונן, איברהים סורחי, העיד שאדם ששמו עיסאם התקשר אליו ומסר לו שאחיו הותקף בידי המתלוננים והוא מפונה לטיפול רפואי. עוד סיפר שכאשר הגיע לקופת החולים ראה את אחיו ותיאר את מצבו כך: "פצוע בראש ומלא דם ושהוא לא יכול לפתוח את העיניים בגלל גז הפלפל" (עמ' 31). אשר לדברים שאמר לו אחיו, העיד שכאשר פגש בו אמר לו אחיושהבנים של עבדאללה תקפו אותו ועיסאם ג'ומעה גם הוא נכח שם ואישר את הדברים (פרוטוקול עמ' 31). כשנשאל אם המתלונן מסר לו מה עשה כל אחד מהנאשמים, השיב שהמתלונן אמר לו שהנאשמים תקפו אותו, שנאשם 1 ריסס עליו גז פלפל והיה עמם אדם נוסף. כשנשאל מה ענה לו המתלונן כאשר שאל אותו כיצד נאשם 2 הכה אותו, השיב שהמתלונן סיפר שהלה הכה אותו עם צינור ברזל. בהמשך, כך סיפר, התקשר למשטרה ודיווח על האירוע (הקלטת השיחה הוגשה וסומנה ת/8).

בחקירתו הנגדית, נשאל אם ראה את התקיפה והשיב בשלילה. כשנשאל אם כל התיאורים שהציג בחקירתו הראשית אלו התיאורים ששמע, השיב בחיוב והוסיף שאת החבלות שתיאר ראה בעיניו. כאשר נשאל אם המתלונן סיפר לו על עדי ראייה שהיו בזירה, השיב שהיו עדי ראייה ממשפחות שמתגוררות באזור ועיסאם היה נוכח. כשנשאל איך גרסתו משתלבת עם גרסת המתלונן שמסר שלא היו עדי ראייה באזור, השיב: **"מה זה לא היה אף אחד? איך הם ראו אותו ובאו להציל אותו?"** (פרוטוקול עמ' 32) והוסיף ששמע שאמרו בכפר שעיסאם וג'ומעה הצילו את אחיו ופינו אותו.

18. אשתו של המתלונן, נדאא מוחמד סורחי, העידה על הגעתה לקופת החולים שאליה פינו את בעלה בעקבות שיחתה עם אחיו איברהים שמסר לה שבעלה הותקף בידי הנאשמים. עוד סיפרה שבעת שהגיעה לקופת החולים, המשטרה חקרה את בעלה וצולמו תמונות המתעדות את החבלות שספג. אשר לתיאור מצבו של בעלה מסרה: "הוא לא הצליח לדבר, היו חבלות בפנים שלו ובראש שלו מאחורה. הוא לא הצליח לדבר בגלל הריח של הגז ובגלל הפגיעות" (פרוטוקול עמ' 16).

בחקירתה הנגדית, נשאלה אם הנאשמים תקפו אותה אי פעם והשיבה שנאשם 1 איים עליה, פגע מספר פעמים ברכבה בכך ששבר את חלונות הרכב ושם עליו דף שבו נרשם שאסור לה להחנות את הרכב ליד ביתה. כאשר הטיח בה הסנגור שבחקירתה במשטרה היא טענה שהנאשם 1 לא איים עליה אלא "זרק" מילים שאינן מכבדות, אישרה את הדברים והוסיפה וטענה שהנאשם 1 איים עליה והכה את בנה לפני האירוע.

הודעותיה של נדאא הוגשו וסומנו נ/4-5.

הראיות שהובאו בפרשת ההגנה

19. בפרשת ההגנה העידו הנאשמים והוגשו תעודות רפואיות ותמונות המעידות על חבלות שנגרמו לנאשם 1.

20. **נאשם 1**, קוציץ, העיד שביום האירוע תכננו הוא והנאשם 2 ללכת לבית סבם. לדבריו כשהיה בדרכו כשהוא לבדו, נתקל בדודו - המתלונן שאחז בידו במקל והכה אותו באמצעותו. כאשר נשאל מדוע לדעתו אירע האירוע, השיב שבגלל סכסוך ירושה בין אביו לאחיו - המתלונן. לדבריו לאחר שתקף אותו המתלונן הגיע למקום הנאשם 2, לקח אותו ושניהם עזבו. כשנשאל מה קרה לו כתוצאה מהתקיפה, השיב שספג פגיעות קלות וידו נשברה. עוד העיד שיום לאחר האירוע, כאשר התנפחה ידו, הוא הלך לבית החולים ושם מצאו שידו שבורה, גיבסו את ידו והוא הונחה להישאר בביתו.

תעודה רפואית של הנאשם 1 מטעם בית החולים אל מוקסד הוגשה וסומנה נ/9 ותמונתו של הנאשם 1 כשידו נתונה בגבס הוגשה וסומנה נ/8.

כשנשאל כיצד הגיב לאחר שהמתלונן תקף אותו, השיב שהגן על עצמו ודחף את המתלונן שכתוצאה מכך נפל לרצפה. כשנשאל על תגובתו לטענה שהנאשם 2 והוא הם אלה אשר תקפו את המתלונן, שלל את הדברים.

בחקירתו הנגדית, נשאל אם הנאשם 2 בא לאסוף אותו ברכב כחול "**כמו הצבע של המסכה**" (כאמור בהודעתו ת/1 ש' 70), והשיב בשלילה. כאשר עומת עם הדברים שאמר בעניין זה בהודעתו ת/1, השיב "**זה קרה לפני הרבה זמן. לא זוכר**" (פרוטוקול עמ' 45). כשנשאל אם הנאשם 2 היה באירוע, השיב שהנאשם 2 הגיע בסוף האירוע כאשר הוא דחף את המתלונן, שנפל לרצפה, ולאחר מכן הם הלכו יחד מהמקום. כשנשאל אם משמעות הדבר שהנאשם 2 לא היה עד לתקיפה, השיב בחיוב (פרוטוקול עמ' 45).

כשנשאל אם לאחר התקיפה הלך יחד עם אחיו למרפאה, השיב בחיוב וציין שמדובר בקופת חולים כללית בכפר. כשנשאל אם זו קופת החולים בסלעה, השיב שהלך לשם כי היא הייתה קרובה וידו הייתה שבורה. כשנשאל מדוע לא קיבל מסמך סיכום טיפול רפואי מקופת החולים, השיב: "**בד"כ בבי"ח נותנים מסמכים ולא במרפאה**" (פרוטוקול עמ' 46). כשהוטח בו שהמתלונן שהה בדיוק באותה קופת חולים מיד לאחר האירוע וקיבל מסמך רפואי, השיב "**כמו שאמרתי, יש יותר ממרפאה אחת**" (פרוטוקול עמ' 46).

כשהוטח בו שבתעודה הרפואית נ/9 צוין שהוא הגיע לבית החולים 3 ימים אחרי האירוע ואילו בהודעתו ת/2 הוא מסר שהלך לקבל טיפול רפואי יום לאחר האירוע, השיב: "**במרפאה אמרו לי רק אם היד שלך תכאב מאוד תפנה לקופת חולים**" (פרוטוקול עמ' 46). כשנשאל על כך שבדוח הרפואי מבית החולים נכתב שאין לו נפיחות, שבצילום אין שבר אלא חשד לשבר וכי רק חבשו את ידו ולא גיבסו אותה, עמד על גרסתו וטען כי גבסו את ידו. כאשר נשאל מי הוריד את הגבס ולאחר כמה זמן, השיב שהוריד את הגבס בעצמו באמצעות מספרים לאחר שיצא מהמעצר. כשנשאל כיצד הצליח להוריד עם מספרים כאשר ניתן להוריד את הגבס רק עם מסור המיועד לכך, השיב "**עבר זמן. הגבס היה לו זמן**" (פרוטוקול עמ' 47).

עמוד 8

כשנשאל מדוע שנאשם 2 ימסור בחקירתו שהדוד חאלד לקח אותו לבית החולים, לאחר שהנאשם 1 העיד שמי שלקח אותו הוא הנאשם 2, השיב שהנאשם 2 והדוד חאלד לקחו אותו ביחד. כאשר הוטחה בו גרסת הנאשם 2 שמסר שהדוד חאלד לקח אותו לבית החולים ואילו הנאשם 2 נשאר בבית הסב, השיב שמי שלקח אותו לקופת חולים היה חאלד ומי שלקח אותו לבית החולים היה הנאשם 2.

כשנשאל כיצד גרסתו מתיישבת עם גרסת הנאשם 2 שמסר שהוא היה עד לתקיפה, השיב שכאשר הנאשם 2 בא לקחתו הוא ראה את סופו של האירוע. כשנשאל על כך שהנאשם 2 מסר בחקירתו שהוא זה שהפריד בין הנאשם 1 למתלון ועל כן אין זה נכון שראה את סופו של האירוע, השיב שכאשר הגן על עצמו, הוא דחף את המתלון שנפל לרצפה אבל הנאשם 2 לא עשה דבר.

כשנשאל אם גם הוא נפל השיב בחיוב. כשנשאל מדוע לא מסר קודם לכן שנפל, השיב **"עם הפגיעה והכל ופחדתי, אני צריך להגיד להם את הכול?"** (פרוטוקול עמ' 48).

כשנשאל אם הבחין בעדי ראייה במקום, השיב שלא ראה. כשנשאל אם ראה את עיסאם בירידה מההר, השיב שהוא והנאשם 2 לא ראו אותו. כשנשאל אם כל עדי הראייה שמסרו שראו אותו ואת הנאשם 2 תוקפים אינם דוברי אמת, השיב בחיוב. כשנשאל כיצד זה הגיוני שכל החבלות שהופיעו על גופו של המתלון הם רק כתוצאה מנפילה, השיב שאולי זה בגלל משום שהמתלון התגלגל על האבנים לאחר שנפל לרצפה.

בהמשך עדותו, כאשר עומת עם הטענה שכל החבלות שנגרמו למתלון היו כתוצאה מכך שלאחר שהנאשמים הכו אותו הוא נפל, התגלגל וקם כל פעם מחדש, השיב **"כשהפלתי אותו ברחתי. לא יודע מה קרה אתו. כשאני הפלתי אותו, אמור להיות שהוא נפל"** (פרוטוקול עמ' 48). כשנשאל כיצד הוא יודע שהמתלון התגלגל, אם הוא ברח ישר אחרי הדחיפה, השיב: **"אני דחפתי אותו והוא היה בהר ולכן הוא אמור להתגלגל על האבנים"** (פרוטוקול עמ' 49). כשנשאל אם הוא עצמו התגלגל לאחר שנדחף השיב בשלילה.

21. נאשם 2, מוחמד, העיד שבין אביו לדודו המתלון התגלע סכסוך ירושה וכי בינו למתלון לא היו אירועים קודמים. אשר ליום האירוע, העיד שהיה אצל סבו כאשר אחיו התקשר אליו וביקש שיאסוף אותו. לדבריו כשאחיו לא הגיע לנקודת האיסוף, הלך לחפשו וראה מרחוק שהמתלון תוקף אותו. לטענתו, הלך לכיוונם, הפריד ביניהם, לקח את אחיו ושניהם עזבו את המקום.

כשנשאל כיצד תקף המתלון את הנאשם 1, השיב שהמתלון אחז בידו מקל והוא ראה כיצד הוא תוקף את הנאשם 1 באמצעותו. כשנשאל מאיזה מרחק הבחין בתקיפה, השיב שמדובר במרחק שהיה בין מקום חניית הרכב למקום שבו נאבקו הנאשם 1 והמתלון. כשנשאל לאן לקח את אחיו לאחר מכן, השיב ששניהם נסעו לביתו של סבם ולאחר מכן לקח דודם חאלד את הנאשם 1 למרפאה. כשנשאל מה תגובתו לטענה שהוא והנאשם 1 תקפו את המתלון, שלל את הדברים. כשנשאל אם היו אנשים נוספים במקום, השיב **"מדובר בהר גדול. לא שמתי לב. לא ראיתי אף אחד"** (פרוטוקול עמ' 50). כשנשאל מדוע שמר על זכות השתיקה בחקירתו במשטרה, השיב: **"זאת הייתה פעם ראשונה שאני נכנס למעצר, פעם ראשונה שאני נחקר. לא**

היה לי ניסיון. כשהוא שאל אותי בחקירה השנייה אם אני רוצה להוסיף משהו אמרתי לו שאני סיפרתי כל מה שיש לי..." (פרוטוקול עמ' 50).

בחקירתו הנגדית נשאל מדוע הוא ואחיו לא נסעו להגיש תלונה במשטרה ישר לאחר האירוע, והשיב שמדובר בדודו והייתה זו פעם ראשונה שקורה אירוע כזה. כשנשאל מדוע נאשם 1 לא מסר שהוא היה מעורב באירוע, השיב שהוא אינו יודע תוך שעמד על כך שהוא הגיע למקום, הפריד ביניהם ושניהם נפלו לרצפה. כאשר הטיח בו התובע שהוא או אחיו אינם דוברי אמת שכן אחיו סיפר שדחף את ואסים שנפל לרצפה כתוצאה מכך ורק אז הגיע הוא הגיע למקום, ואילו הוא טוען שראה את המכה, נכנס בין הניצים, ושניהם נפלו לרצפה בלי שנגע בהם, השיב **"נכון. מה ששנינו אמרנו. אני אומר את מה שקרה"** (פרוטוקול עמ' 51). כשנשאל שוב כיצד נפלו אחיו ודודו אם לא נגע בהם, השיב שרק הפריד בניהם ולא הפיל אותם בכוונה.

בהמשך עדותו, נשאל שוב כיצד רבו אחיו ודודו, והשיב שלא נכח בהתחלה אלא הגיע בסוף. כשנשאל כיצד ראה את המקל, השיב שראה אותו כשהגיע לאירוע. כשהוטח בו שהתקיפה עם המקל אירעה בתחילת האירוע, השיב: **"איך זה היה בהתחלה? יש מישהו שמרביץ לאחד מההתחלה עד הסוף"** (פרוטוקול עמ' 52).

בהודעתו ת/3 טען הנאשם 2 שכאשר היו הוא והנאשם 1 בדרכם לביתם לאחר שהחנה את רכבו במקום מרוחק מהבית, פגשו במתלון, ואת מה שאירע תיאר בהודעתו כך: **"ואז מיד וסים תקף את קוצי באמצעות מקל"** (ת/3 ש' 55-56).

כשנשאל הנאשם 2 כיצד גרסתו בהודעה מתיישבת גרסתו בעדותו שלפיה ראה רק את סוף האירוע, השיב **"נכון. אני חिकיתי לקוצי כי רצינו ללכת לבית של סבא והוא וקוצי נפגשו והוא הרביץ לו"** (פרוטוקול עמ' 52) כשהתבקש להבהיר את גרסתו, שב וטען שראה את המתלון אוחז במקל והלך לבדוק מה קורה עם אחיו מחשש לחייו כיוון שקיבל איומים על חייהם מהמתלון.

כשהוטח בו שהן בדוחות הרפואיים והן על פי עדי הראייה, יש עדויות לריח של גז פלפל שצרב את עיניו של המתלון ולעומת זאת הוא מכחיש את קיומו של גז הפלפל, השיב שהוא אינו יודע וטען שכל אחד מספר מה שהוא רוצה. כשנשאל אם יש סיבה שעיסאם ישקר ואם הוא מסוכסך עמו, השיב שהם אינם מסוכסכים וכל אחד מספר מה שהוא רוצה.

כשנשאל פעם נוספת כיצד זה הגיוני שאחיו טען שהוא זה שהפיל את המתלון ואילו הוא טוען שהוא זה שהפיל את שניהם, השיב: **"אולי כשהוא היה מגן על עצמו מפני ואסים וכשהפרדתי ביניהם הוא חשב שהוא זה שהפיל אותו"** (פרוטוקול עמ' 52).

לעניין פיגויו של הנאשם 1 לקבלת טיפול רפואי, נשאל מדוע מסר אחיו בהודעתו ת/1 שהוא זה שפינה אותו מיד לאחר האירוע לבית החולים ואילו הוא עצמו טוען שהוא ואחיו נסעו לבית החולים רק לאחר תקופה מסוימת,

והשיב "אני לא יודע מה לומר. אני לא יודע מה קוצי אמר. לא הייתי אתו בחקירה" (פרוטוקול עמ' 53). כשהוטח בו שאחיו סיפר שמי שלקח אותו לבית החולים היה דודו חאלד ומי שלקח אותו לקופת חולים היה הנאשם 2 והוא עצמו לא סיפר בחקירתו שאחיו פונה לקופת חולים, השיב שהוא לא היה זה שהלך למרפאה ומי שלקח את הנאשם 1 לשם היה דודם חאלד.

הערכת עדויות

22. עדותו של המתלונן, קורבן העבירה, הייתה מתונה ולא מעצימה וניכר היה שהעיד על דברים כהווייתם תוך שדבק באמת, תוך חשיפת כל העובדות הרלוונטיות, ותוך ניסיון לדייק בדבריו, ועל כן רחשתי אמון לגרסתו.

כך למשל כאשר נשאל אם הותקף גם באבנים במהלך האירוע, השיב בכנות כי יכול להיות אבל הוא אינו זוכר; כך למשל, כאשר נשאל אם מדובר בפעם הראשונה שהנאשמים תוקפים אותו השיב בחיוב, וכך גם לא האשים את הנאשמים מיוזמתו בתקיפת בנו, עובדה שנחשפה בעדות אשתו.

23. חיזוק לגרסתו מצאתי בחבלות שספג במהלך האירוע, חבלות אשר מדברות בעד עצמן ותואמות את גרסתו כעולה מהתעודות רפואיות ת/12- ת/13 ו- ת/23; מזכר צלום חבלות המתלונן ת/11; דוח תובנות ממצלמת גוף של השוטר סואעד ת/10; מזכרו של רס"מ דודו עזרן ת/16; הודעת דאוד ג'אעפרי ת/20; עדות עיסאם ג'עפרה.

24. אמרתי הספונטניות של המתלונן בזירה ומצבו הנפשי הנסער מהווים חיזוק לגרסתו. כבר בגרסתו הספונטנית הצביע המתלונן על הנאשמים כמי שתקפו אותו כעולה מעדותו של עיסאם, ומדוח תובנות ממצלמת הגוף של השוטר סואעד (ת/10). ראיות אלה תומכות בגרסת המתלונן במובן של הוכחת הקשר של הנאשמים לתקיפתו ובמובן של הוכחת אותנטיות הטראומה שחווה.

דברי המתלונן לעיסאם ולשוטר, לאחר שהוכה אשר נאמרו בהזדמנות הראשונה שהייתה לו להתלונן על מה שאירע, הם בבחינת **אמרת קורבן אלימות לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות**.

כידוע אמרה המתקבלת כראיה לפי סעיף זה היא ראיה בעלת מעמד עצמאי - המהווה חריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה ולכלל האוסר סיוע עצמי של עד. אמרה מסוג זה היא ראייה לכאורה לאמיתות תוכנה גם אם אומרה אינו מעיד במשפט.

הטעם לקבילות אמרה שכזו נעוץ בקיומה של זיקה מקשרת בין מעשה האלימות ובין האמרה, זיקה המסלקת חשש שמא מדובר באמרה כוזבת.

כדי שאמרה תיכנס לגדר הסעיף יש צורך להוכיח שהיא עומדת בשני תנאים מצטברים. הראשון - שמדובר באמרה של קורבן למעשה אלימות אשר מתייחסת במישרין למעשה האלימות או לנסיבות הלוואי שלו. השני הוא אחת משלוש חלופות: אמירה שנאמרה בשעת מעשה אלימות או בסמוך לאחריו או לאחר שהייתה למתלונן ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו.

במקרה שלפנינו עומדת אמרת המתלון בתנאי הראשון ובחלופה השלישית של התנאי השני.

25. חיזוק נוסף לגרסת המתלון מצאתי בגרסת עדי הראייה עיסאם ג'עפרה שהעיד בית המשפט והילד דאוד ג'אעפרי שהודעתו במשטרה הוגשה להוכחת אמיתות תכנה לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. עדי הראייה זיהו את הנאשמים בוודאות הן מהיכרותם האישית והן מפרטי לבושם כפי שהוסבר בעדותו של עיסאם ובהודעתו של הילד דאוד.

גרסתם של עדים אלה מחזקת את מהימנות הזיהוי של המתלון גם בנוגע לנאשם 2 שעה כיסוי על פניו במהלך התקיפה.

גרסאות המתלון אל מול גרסת אחד או יותר מעדי הראייה תמכו האחת ברעותה בשורה של פרטים מהותיים ובכללם: הסתרתם של הנאשמים מאחורי סלע; ריסוס גז הפלפל; ריח גז הפלפל במקום; תקיפתו של המתלון; כלי התקיפה שבהם עשו שימוש; דחיפתו של המתלון; התנהגות המתלון באירוע; פינוי המתלון מהמקום בידי עיסאם; צבעו של רכב הנאשמים; החיפזון של הנאשמים לעזוב את המקום; פרטי לבושם וכיו"ב; מחזקים את גרסת המתלון.

שני עדי הראייה הם אובייקטיביים, אינם עדים מעוניינים ועל אף היכרותם עם המתלון, לא ניתן לומר שנמצא מניע זר שבעטיו יטו את עדותם לטובת אחד הצדדים.

הבהלה והפחד שאחזו בילד דאוד במהלך עדותו הם ביטוי מובהק לזעזוע נפשי עמוק בתגובה לאירוע טראומטי שחווה ויש בתגובות רגשיות אלה לחזק את גרסתו.

עדותם של עדי הראייה היו מתונות ולא מעצימות. ניכר היה שהעידו על מה שראו וחוו תוך ניסיון לדייק בדבריהם ובלי שגילו להיטות כלשהי לסבך את הנאשמים.

כך למשל העיד עיסאם כי ממרפסת ביתו לא ניתן היה להבחין אם מדובר במשחק או באליומות ורק כאשר הגיע לזירה עצמה גילה שמדובר בתקיפה.

כך גם העיד שלא ראה את הנאשמים תוקפים את המתלון, אלא ראה אותם כשהם יורדים מההר לכיוון רכבם.

וכך גם כשנשאל כיצד זיהה את הנאשמים השיב שלא זיהה אותם על פי תווי פניהם אלא לפי הבגדים שלבשו.

כך למשל כשנשאל הילד דאוד בהודעתו (ת/20) מי ריסס את הגז לעברו של המתלון, השיב שהוא אינו זוכר במדויק מי מהתוקפים עשה זאת.

כך גם כשנשאל אם ראה את התזת הגז, השיב בשלילה.

כך גם כשנשאל בהודעתו אם היה בחברת הנאשמים אדם שלישי, השיב שהוא אינו יודע כיוון שלא הבחין בכך אולם ראה

שמישהו חיכה להם ברכב.

וכך גם כשנשאל אם הוא יודע כמה מכות הכה כל אחד מהנאשמים השיב שהוא אינו יודע לומר במדויק.

סתירות, פערים מסוימים וחוסר זיכרון של העדים בנקודות שונות שנתגלו בהשוואה שבין גרסאות העדים, בהשוואה שבין גרסאותיהם לגרסת המתלונן, ובהשוואה שבין העדות להודעה, ניתנים להסבר בטבע האנושי, במגבלות הזיכרון האנושי, במצבם הנפשי של העדים, ובהבדל במיקוד ובזווית המבט של כל עד בשים לב לכך שהאירוע היה אלים, מלחיץ ומפחיד. בפרט אמורים הדברים בנוגע לילד דאוד, יליד חודש מרץ 2010 שבעת האירוע היה בן 10 ו-9 חודשים ונאלץ לחזות באלימות קשה.

בהקשר זה הצביע ב"כ הנאשמים על סתירות בגרסאות כדלקמן:

א. הילד דאוד סיפר בהודעתו (ת/20) שלא ראה אדם שלישי שנכח בתקיפה וזאת בניגוד לגרסת המתלונן.

בעניין זה אפנה להודעתו במשטרה שם אמר את הדברים הבאים:

"ש. היה עוד אדם שלישי עם מחמד וקוסאי?"

ת. אני לא יודע לא ראיתי, ראיתי מישהו ברכב למטה מחכה להם."

כידוע הכלל הוא "לא ראינו, אינה ראיה" (משנה, עדויות ב, ב). דהיינו עד שמעיד שלא ראה דבר מה אין מתחשבים בעדותו שכן אין בה לשלול את האפשרות שמה שטען שלא ראה אכן התרחש ועל כן לא ניתן להסיק ממצא שלילי מעדותו.

ב. העד עיסאם מסר בהודעתו (נ/6) שזיהה את הנאשמים לבושים בגדים בצבע כחול ושחור, בהודעה נוספת (נ/7) מסר שהנאשמים לבשו בגדים בצבע כחול ואפור ובעדותו מסר שראה חולצה בצבע אדום. עוד סיפר בעדותו ששמע צעקות מרחוק למרות שהאירוע התרחש במרחק של קילומטר וחצי מהמקום שבו שהה - מרפסת ביתו.

ג. המתלונן מסר, בתחקור ראשוני של השוטר דמרי שנערך בעת שקיבל טיפול רפואי שתקפו אותו 4 אנשים בשונה מגרסתו בהודעתו.

ד. המתלונן מסר בהודעותיו שראה יותר מאדם אחד שהיה רעול פנים ואילו בעדותו טען שרק הנאשם 2 היה רעול פנים.

ה. המתלונן מסר בהודעותיו את מספר המכות המדויק אשר ספג מכל אחד מהנאשמים ואילו בעדותו לא ידע להשיב מהו מספר המכות המדויק.

ו. המתלון בהודעותיו (נ/1-2) סיפר שתקפו אותו באבנים, קרשים, וברזלים ואילו בעדותו טען שתקפו אותו באמצעות קרש והבהיר שהמונח קרש מכון גם למוט ברזל ולא רק למוט עץ.

ז. המתלון סיפר בעדותו שהוא רוסס ב-2 מכלים של גז פלפל ואילו בהודעותיו במשטרה טען שרוסס אך לא הזכיר את שני המכלים.

ח. המתלון מסר בעדותו שהתקיפה התרחשה בשעת ערב חורפית ואילו העד עיסאם מסר בעדותו שהיה מדובר בשעת צהריים. עם זאת בהודעתו השנייה נ/2 מסר המתלון שהאירוע התרחש בשעה 16:15 כשבחן היה אור (נ/2 ש' 61-64)

ט. המתלון מסר בגרסתו הראשונה במשטרה שלא היו עדים לאירוע. בגרסה אחרת שנמסרה בהודעתו השנייה נ/2 נקב בשמו של דאוד כעד ראייה נוסף שנכח במקום. בעדותו נדרש לפער זה וטען שמסר בחקירה שהיו עדים ולא יתכן שאמר אחרת.

לענין הודעתו השלישית של המתלון (נ/3) חשוב להבהיר שמדובר בהודעה באזהרה שנגבתה ממנו בעקבות טענות הנאשמים כלפיו. בהודעה זו הגיב המתלון על ההאשמות שבהן נחשד ולא מסר גרסה סדורה. כך שניתן להניח שלא פירט מעבר למה שהתחייב מהצורך להדוף את הטענות שהוטחו בו.

מכל מקום לסיכום חלק זה אומר שלא מצאתי שהסתירות שנמצאו בגרסאות העדים והמתלון מעלות חשש לאמירת שקר ומעמידות בספק את מהימנותם.

להפך, יש בסתירות אלה כדי להוכיח שהעדויות לא תואמו, לא הובנו (לשון הבנייה) ולא זוהמו.

אשר לילד דאוד, מצאתי להעדיף את גרסתו בהודעתו במשטרה (ת/20) על פני גרסתו בעדותו. בעדותו, היה דאוד מפוחד מאוד ומלא חששות והגיב באופן טראומתי אשר מנע ממנו למסור עדות סדורה. ניסיונותיו של הסנגור לדלות ממנו פרטים, לא צלחו והעד לא חדל לבכות ולבקש לאפשר לו לשוב לביתו. עם זאת, העד אישר שאמר אמת בהודעתו, שהחתימה היא חתימתו, ושכל מה שנכתב בהודעה נאמר על ידו.

אשר לטענות בנוגע לאופן גביית הודעתו של דאוד, לא מצאתי שיש בטענות אלה לרדת לשורש קבילות ההודעה ובפרט כשמדובר בהודעת עד ולא בהודעת נאשם. הסברי החוקר רס"מ סלמן שנאן שכנעוני שהודעתו של דאוד שנגבתה בתחנה ביום שבו נעצרו הנאשמים, הייתה בעלת דחיפות גבוהה לנוכח מעצרו של הנאשמים והצורך לברר את החשדות נגדם במהירות כדי לצמצם את הפגיעה בחירותם. עוד עלה מהראיות שהחקירה לוותה באישורים מתאימים (ראה למשל את ת/18 אישור חוקר ילדים לחקירת קטין, ואת עדותו של השוטר שנאן על אודות אישור קצין חקירות לחקירת הילד דאוד שלא באמצעות חוקר נוער). המסקנה העולה מכל אלה היא שהחקירה לא התנהלה בניגוד לפקודת המטא"ר 14.01.15 שכתרתה "חקירת קטין".

26. ב"כ הנאשמים טען טענות בנוגע למשקל הראיות. כך למשל טען שלנוכח האיחור של המאשימה בהמצאת דיסק מתוך מצלמות הגוף של השוטר סואעד, לא הייתה באפשרותו לחקור את המתלונן על תוצרי הדיסק ויש בכך לפגוע פגיעה חמורה בהגנתם של הנאשמים ולהפחית ממשקל עדותו של המתלונן. טענה דומה נטענה גם בקשר לכך שבשלב מאוחר של המשפט, נודע שאדם ממשפחתו של המתלונן נשא מאסר בגין סכסוכים קודמים ונמנע מההגנה לחקור את העדים בעניין זה.

לא מצאתי שיש ממש בטענות אלה. היה באפשרות הסגור לבקש להחזיר את המתלונן לדוכן העדים לצורך השלמת עדותו. משלא עשה כן מטעמיו, לא תישמע טענה בעניינים אלה.

27. לנוכח כל האמור, מצאתי שמשקלן המצרפי של כלל ראיות התביעה משתלבות לכדי גרעין אמת מוצק אחד שאינו ניתן לערעור, גרעין אשר משרטט תמונה קוהרנטית ושלמה של האירוע. ועל כן החלטתי לתת אמון מלא בגרסת המתלונן ועדי התביעה.

28. מנגד לא רחשתי אמון לגרסת הנאשמים.

29. גרסתם של הנאשמים נפגמת באלה:

א. גרסאות הנאשמים עומדות בסתירה הן האחת בהשוואה לשנייה והן בהשוואה לגרסאות עדי התביעה האובייקטיביים.

כך למשל מסר הנאשם 1 שהנאשם 2 הגיע לזירה רק בסיום התקיפה ולא היה מעורב בה כלל ואילו הנאשם 2 מסר שהגיע למקום, הפריד בין המתלונן לנאשם 1 ולקח את הנאשם 1 מהמקום.

כך למשל נאשם 1 מסר שהוא זה שהפיל את המתלונן לרצפה לאחר שזה תקף אותו ואילו הנאשם 2 טען שהמתלונן נפל לרצפה לאחר שהוא הפריד בין המתלונן לנאשם 1. כאשר הנאשם 2 נשאל על פער זה שבין גרסתו לגרסת אחיו, לא היה בפיו הסבר המניח את הדעת.

ב. חבלותיו של המתלונן מחלישות את גרסת הנאשם 1 הן משום שהלה לא סיפק הסבר מניח את הדעת לקיומן והן משום שאינן מתיישבות עם גרסתו.

ג. גרסאות הנאשמים בנוגע לפינוי הנאשם 1 לצורך קבלת טיול רפואי עומדות בסתירה האחת לשנייה.

כאשר נשאל הנאשם 1 מי הוא זה שלקח אותו למרפאה מסר שהיה זה אחיו. אולם כאשר עומת עם הודעות אחיו במשטרה (4/ת-3/ת) שמסר שהוא נסע לביתו של הסב, מסר גרסה נוספת שלפיה דודו חאלד הוא זה

שליווה אותו למרפאה. כאשר נשאל הנאשם 2 אודות פער זה בגרסאות, לא היה בפיו הסבר מניח את הדעת.

כאשר מסר הנאשם 1 בעדותו שקיבל טיפול רפואי במרפאה בסלעה, אותה מרפאה שבה שהה אותה עת המתלונן, נשאל מדוע הוא לא הציג מסמך רפואי שניתן לו לאחר קבלת הטיפול במרפאה. לכך השיב הנאשם 1 שבמרפאה לא מקבלים מסמך רפואי, טענה שאינה סבירה ואינה הגיונית ושעומדת בסתירה לכך שהמתלונן קיבל מסמך רפואי לאחר שטופל במרפאה. לכך יש להוסיף שהנאשמים לא נצפו במצלמות הגוף של השוטר סואעד (ת/8) שהסתובב בשטח המרפאה.

ד. חבלותיו של הנאשם 1, כפי שהעיד עליהן, אינן מתיישבות עם התעודות הרפואיות שהוגשו מטעמו (תיעוד רפואי של נאשם 1 הוגש וסומן ת/9)

כך למשל העיד הנאשם 1 שידו התנפחה בעקבות שבר שאובחן בה ושכתוצאה מכך גובסה ידו. מהתעודה הרפואית מבית החולים אל-מוקסד עולה שהנאשם 1 אובחן עם חשד לשבר בידו בהתאם לצילום רנטגן שנערך לו ולא נרשם שידו הושמה בגבס אלא שידו נחבשה באזור המרפק.

ה. גרסאות הנאשמים באשר לנוכחותם של עדי ראיה על ההר עומדות בסתירה לגרסאות עדי התביעה האובייקטיביים שנכחו במקום.

ו. שתיקתו של הנאשם 2 בחקירה בלי שיש בפיו הסבר סביר לכך, מחזקת את הראיות נגדו.

30. מכל הנימוקים שלהלן, דחיתי את גרסאות הנאשמים.

ממצאים עובדתיים ומשפטיים

31. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מכלל הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שהמאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום ברף הנדרש בפלילים ופשיטא שמשתכללת עבירת תקיפה הגורמת חבלות של ממש על ידי שניים או יותר אשר יוחסה לנאשמים בכתב האישום ואין צורך לפרט מעבר לכך.

מחדלי חקירה

32. לא מצאתי שיש במחדלים שנתגלו בחקירה כדי להוביל לזיכוי הנאשמים.

כידוע, אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראיתית

מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו (ע"פ 8447/11 סולימאן נגד מדינת ישראל (24.09.2012), ע"פ 8187/11 פלוני נגד מדינת ישראל (19.8.2013).

השאלה אותה נדרש בית המשפט לבחון היא האם מחדלי החקירה מקימים חשש כי הגנתו של הנאשם קופחה, מכיוון שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו (ע"פ 2694/14 חדאד נגד מדינת ישראל (6.9.2016), ע"פ 4226/11 אבו חדיר נגד מדינת ישראל (15.2.2016)).

ברע"פ 9306/20 ברגות נגד מדינת ישראל (29.04.2021) (פסק דינו של כב' השופט א' שטיין) חודדה ההלכה בנוגע למחדלי חקירה וכך נקבע:

"חקירה פלילית איננה, תכנית כבקשתך" ולנאשם אין זכות קנויה באשר לאופן שבו המשטרה מכלכלת את צעדיה ומקצה את משאביה החקירתיים. מחדלי חקירה מהם זכאי הנאשם להיבנות הם בגדר רשימה מוגבלת ומצומצמת של מחדלים חמורים, שעיקרם אי נקיטת פעולה חקיריתית מתבקשת באופן המטיל ספק רציני בראיות שבאות להפליל את הנאשם."

נפקותו של מחדל החקירה תלויה אפוא, בתשתית הראייתית שהניחה המאשימה ובספקות שאותם מעורר הנאשם, והמסקנות תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין.

ההגנה טענה למחדל שבאי גביית עדותו של עד ראייה שנכח בזירת האירוע ואחר כך במרפאה, כפי שעולה מתחקור מצלמת הגוף של השוטר סואעד ומעדותו. המחדל הוביל לכך שנמנע מההגנה לחקור את העד וההגנה טענה שמדובר במחדל שהיסב לה נזק ראייתי בלתי מבוטל ואשר מצדיק את זיכויים של הנאשמים.

מסכים אני עם הגנה שמדובר במחדל ושהיה צורך לכתוב את פרטי העד עת פגש בו השוטר סואעד ולגבות ממנו הודעה. ברם אני סבור שיש במחדל זה כדי לשנות ממסקנתי שלפיה הביאה המאשימה ראיות מספיקות להוכחת האשמה בהבדל מראיות מקסימליות. מכאן שאין במחדל שנטען להוביל לזיכויים של הנאשמים.

לפיכך דחיתי את הטענה.

סוף דבר

33.משקבעתי שעובדות כתב האישום והוראות החיקוק שיוחסו לנאשמים הוכחו ברף הנדרש בפלילים אני מרשיע את הנאשמים בתקיפה הגורמת חבלה של ממש על ידי שניים או יותר, עבירה לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ד' כסלו תשפ"ג,
28/11/2022 במעמד הנוכחים.
איתן כהן, שופט